

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **E. B.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 53 Az 6/2020 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, čj. OAM-1104/ZA-ZA11-D07-2019. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany vedené se žalobcem, neboť posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Důvodem byla skutečnost, že příslušným státem k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) Španělské království.

[2] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítal, že „*napadené rozhodnutí není dostatečně zdůvodněno, není z něj zřejmé, proč soud rozhodl, tak jak rozhodl.*“ Stěžovatel má za to, že byl v řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí zkrácen na svých právech. Napadeným rozhodnutím podle jeho názoru došlo k porušení čl. 2, čl. 5 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, k nerespektování jeho práva na život, na svobodu a osobní bezpečnost a na soukromý a rodinný život. Dále stěžovatel uvedl, že „*poukazuje na veškeré argumenty, které uvedl v řízení před správním orgánem i v řízení před Krajským soudem v Praze.*“ Tyto orgány podle něj absolutně nerespektovaly

popsaný stav azylového řízení, epidemiologickou situaci v zemi, systémové chyby, aktuální průtahy v řízení a organizační chaos, který se ve Španělsku prohloubil důsledkem pandemie -COVID-19. „Soud nevzal na zřetel statisíce nakažených ve Španělsku ani rekordní počet obětí, které podlehly novému koronaviru. Nevzal v úvahu ani počty osob, které přišly o práci, přičemž Španělsko patří k nejpostiženějším státům světa.“ Soud podle stěžovatele pouze formálně poukazuje na neaktuální zprávy, opakuje neaktuální informace týkající se azylového řízení, které neodrážejí jeho skutečný tristní stav. Stěžovatel taktéž uvedl, že má právo účastnit se řízení o udělení mezinárodní ochrany aktivně. Již samotnou cestou do Španělska by byl ohrožen na zdraví a při zohlednění přeplněného dublinského střediska, resp. ubytovacích kapacit pro žadatele o azyl, s ohledem každodenní přírůstek nově nakažených, s ohledem na množství každodenně umírajících ve Španělsku a na související tamní nedostupnost kvalitní lékařské péče by byl stěžovatel ohrožen na zdraví a na životě.

[3] Stěžovatel ve Španělsku nemá žádné vazby, naopak v České republice „*má příbuzné, přátele a krajany a má zde vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí*“. Správní orgán ani soud se těmito aspekty jeho žádosti řádně nezabývaly. Rozhodnutí je pro stěžovatele likvidační. Stěžovatel má také za to, že „*stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy s ohledem na mimořádnou epidemiologickou situaci ve Španělsku a aktuální stav azylového řízení*“. Žalovaný správně neposoudil za daných okolností aplikaci článku 17 nařízení, jehož podstatou je převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu především z důvodů humanitárních.

[4] Dále stěžovatel vyjmenoval ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, která dle jeho názoru měla být v řízení před žalovaným porušena. Stěžovatel má za to, že „*správní orgán ani soud nezjistil přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti před vydáním rozhodnutí [...] a v důsledku tohoto i nesprávně posoudil žádost stěžovatele*“, a „*důkazy, které si správní orgán a soud opatřil před vydáním rozhodnutí, nebyly úplně*“, pročež správní orgán nemohl správně posoudit právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; tímto jednáním správní orgán a soud měly porušit § 3 správního řádu. Dále si správní orgán neopatřil potřebné podklady podle § 50 správního řádu a výpovědi případných svědků dle § 51 odst. 1 téhož zákona, „*kterí by mohli tvrdit opak a pokud žádné osoby nenajde, musí závěr logicky vyplývat z výpovědi stěžovatele a z objektivně uvedených skutečností*“. Správní orgán ani soud také „*neobjasnili dostatečně důvody, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí, a tím porušili povinnost, kterou jim ukládá s. ř. s.*“ Žalovaný podle stěžovatele porušil rovněž zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna potřebná šetření k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci.

[5] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než se mohl Nejvyšší správní soud zabývat námitkami uplatněnými v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „*[j]estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.“ Výkladem institutu přijatelnosti se zdejší soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4.

pokračování

2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci neuvedl žádné důvody, které by svědčily pro odklon od této judikatury.

[8] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že obsah kasační stížnosti stěžovatele je na samé hranici přezkoumatelnosti. Většina uplatněných námitek je totiž formulována natolik nekonkrétně, že je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu není možné vůbec považovat za kasační námitku (srov. např. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2008 Sb. NSS, či ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 66/2017 - 25, publ. pod č. 3733/2018 Sb. NSS). Prakticky se jedná o sled obecných frází, které lze v soudním řízení ve věci mezinárodní ochrany užít „univerzálně“, jelikož nejsou nikterak individualizované na případ stěžovatele. Stěžovatel nijak nekonkretizuje, v jakém přesně jednání má spočívat porušení všech jím vyjmenovaných základních práv, ustanovení správního řádu či článků Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakými konkrétními vadami či nedostatky v odůvodnění trpí napadený rozsudek, že z něj není zřejmé, jak krajský soud rozhodl, nebo v čem má spočívat nerespektování popsaného stavu azylového řízení a dalších jím vyjmenovaných skutečností ze strany správního orgánu a soudu.

[9] Stejně tak je naprosto obecná námitka stěžovatele, že „*stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy s ohledem na mimořádnou epidemiologickou situaci ve Španělsku a aktuální stav azylového řízení*“. Stěžovatel nijak neupřesňuje, jakou právní úpravu má na mysli, či o jakých „*vysokých standardech*“ hovoří. Stěžovatel pak nekonkretizoval ani to, v čem má spočívat nesprávné posouzení aplikace článku 17 nařízení Dublin III ze strany žalovaného. K tomu je na místě zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Uvedená námitka však argumentaci krajského soudu nikterak nereflektuje a vztahuje se výhradně k žalobou napadenému rozhodnutí.

[10] K odkazu stěžovatele na námitky uplatněné v žalobě pak Nejvyšší správní soud připomíná, že „*[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Argumentace stěžovatele týkající se jeho práva aktivně se účastnit řízení o mezinárodní ochraně je pak typicky užívána zástupci stěžovatelů v žádostech o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a naprosto se míjí s meritem věci.

[11] Tvzení stěžovatele, že se žalovaný nezabýval skutečností, že má na území České republiky kvalitní rodinné a sociální zázemí, je pak nepravdivé. Žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval v souvislosti s posouzením existence důvodů pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, přičemž konstatoval, že žalobce nemá v České republice žádné přímé rodinné vazby, když na zdejším území pobývají jen jeho známí a vzdálení příbuzní.

[12] Pokud se jedná o námitky týkající se nezohlednění epidemiologické situace ve Španělsku, k těm postačí uvést, že žalovaný rozhodoval o žádosti stěžovatele v době před vypuknutím pandemie nemoci COVID-19. V průběhu řízení před krajským soudem pak stěžovatel v tomto směru nevznnesl žádnou argumentaci, přičemž v jejím uplatnění mu nic nebránilo. K tomu lze připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, a že v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V projednávané věci přitom nepřipadá v úvahu ani prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. na podkladě zásady *non-refoulement* zakotvené v čl. 33 Ženevské úmluvy, neboť se nejedná o případ, kdy by měl být stěžovatel vrácen do země, ve které by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] S kasační stížností spojil stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu však Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku by tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. září 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu